

hos M. E. Lundströms Enka.

Den första. Snart är din sårhets tid försluten, Syd muntra Gofe nösjets lag Och njut den lyckliga minuten, Af lifwets långa sorge-dag.

2. Förgåfves kallar du tillbaka, Din glada ungdoms flydda vår, Då tidens tunga wingar skaka Sin frost på dina glesta hår.

3. Snart går den blixtrande pokalen, Din bleka torra läpp förbi, Han skall förbittras utaf qvalen, Och tårar falla deruti.

4. Snart skall du tryckt mot flickans hjerta, Ej finna nöjet mera der, Blott klaga öfwer giktens smärta, Och dina gåckade begär.

5. Så njut den dag dig ödet gifwer, Skjut aldrig glädjens timma opp, Wet att den ånger gruffig blifwer, Som följer ett bedraget hopp.

6. Nu winkar kärleken och våren, Och drufwans milda saster dig, Men se dig om, och tått i spåren, De lömska qvalen smygga sig.

7. Drick och lef och njut för dagen, Och tryck din flicka till ditt bröst, Se dessa tusande behagen, Hör harmonien af hennes röst.

8. Se glädjens tjufta tårar falla, Från hennes blyga äga ned, Se vågorna i Bålen falla, Och vårdnen ber dig dricka mer.

Snart är din fallhets tid försluten, ic

!!!!

Den andra

Den tredje

Den fjärde. Snart är din fallhets tid försluten, ic

Den femte

Den sjätte. Snart är din fallhets tid försluten, ic

Den Sjette:

Måndag'n reste Lottas mamma Att bli bortta i åtta dar, Och jag träffar i detsamma Flickan som hon lemnat qwar. Utan frus jag mig förklarar: Får jag lof att hålsa på? Å jo men! hörs flickan swara; Nå så kom i morgon då.

2. Tisdags morgon knappast randas, Förrän jag hos Lotta är: Swär att blott för henne andas, Och om des kärlek ömt begår; Men hon swarar: tag ej illa, Jag om uppstos måste be; Om jag kan er låga gilla Jag i morgon swar skall ge.

3. Onsdag'n rörd utaf min smärta, Trött att längre plåga mig, Waknade des mar-morhjerter Och hon sad' jag älskar dig! Då till pant jag wille äga Bröstboquetten, blom-mors skatt Wänder hon sig om och säger: Wänta tills i morgon blott.

4. Thursdag'n jag mig smyger åter I den grymma skönas spår, Wid wår kärlek ber och gråter Och till slut boquetten får; Tacksamt jag då wille trycka Tusen kysar på des hand, Förr i morgon denna lyckas Sad' den sköna, och förswann.

5. Fredag'n ständ jag henne wäcker Prydd med gårdagens Trophe, Handen som hon sjelf mig räcker Får jag tusen kysar ge, Men då sig min ådra wågar Till des mun. Med ironie Wänder hon sig om och frågar: Träffas ej i morgon wi?